

Finn Poulsen: Indtil vi gennemførte den midlertidige ændring af stempeloven sidste år — jeg var ikke med til at gennemføre den, men det høje ting gennemførte den — har vi jo haft en sats, der blev fastsat omkring 1929, så vidt jeg husker. I de forløbne år har staten fået en rigelig indkomststigning over stempelafgifterne. Når vi i den tid skrev skøder på landejendomme, så lå de f. eks. på et halvt hundredtusinde kroner, hvor de nu ligger på 250.000-300.000 kr. Det er den ene ting. Der er for mig at se ikke noget som helst rimeligt behov for, at staten tager yderligere indtægter ind på stempelafgiften. Det er jo heller ikke et spørgsmål om landbruget alene, det er lige så meget et spørgsmål om boligen. I dag koster et parcelhus ude i provinsen 110.000-120.000 kr. Herinde koster det mere. Der betaler man også en betydelig stempelafgift.

Så gennemfører man en midlertidig lov. Hvis man har arbejdet med disse sager i praksis, vil man forstå, hvad det vil sige, at man på dette punkt har en midlertidig lov. Det virker dog ganske tilfældigt og urimeligt, at de overdragelser, der nu engang skal finde sted i dette år f. eks. på grund af familieskifte, arveskifte, eller hvad det hedder, skal belægges med en ekstra afgift. Det forekommer mig højest ejendommeligt, når man laver et politisk forlig som det, man her har lavet, at den høje regering så ikke på dette punkt, hvor det finansielle dog ikke kan spille nogen afgørende rolle, og hvor man jo nu erkender at man vil se positivt på det om nogle måneder — der skal altså flere tilfældigheder ind i billedet i disse måneder — at man så ikke på et sådant punkt kan give en indrømmelse, således som der nu er fremsat ønske om det, mellem anden og tredje behandling.

Jeg agter at stemme imod stempelovsforslaget. Og må jeg benytte lejligheden til at sige, at jeg også agter at stemme imod de øvrige afgiftslovforslag. Jeg skal ikke gøre debatten om dette lang; jeg har ingen

tillid til, at der opnås noget, fordi man nu giver denne regering 440 mill. kr., et beløb, som den højtærede økonomiminister i går omtalte som ikke mange penge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til lov om ændringer i lov om tobaksafgifter

vedtoges med 112 stemmer mod 45; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Forslag til lov om ændringer i lov om afgift af spiritus, vin og øl og i lov om forskellige forbrugsafgifter

vedtoges med 112 stemmer mod 45; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Forslag til lov om forhøjelse af stempelafgift

vedtoges med 122 stemmer mod 35; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ophævelse af lov angående pensionering af militæretaternes underklasser samt om invalideforsørgelse. (Ophævelse af den overordentlige invalidefond).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 8) findes i tidenden sp. 2773).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 157 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om boligministerens redegørelse for den indgåede boligaftale.

(Redegørelsen (nr. V) findes i tidenden sp. 3019).

Axel Ivan Pedersen: Der er grund til at takke boligministeren for den klare og fyldestgørende redegørelse, som han gav i går. Når han sluttede med at udtale en tak til forhandlerne, må jeg — og sikkert på alle de medlemmers vegne, som deltog i disse anstrengende forhandlinger — takke boligministeren for hans indsats, der betød overordentlig meget for forhandlingernes forløb.

I mandagens debat om afgiftsforslagene indtog boligforliget en meget central plads, og man har således i nogen grad taget forskud på boligdebatten i dag, hvilket der jo ikke er så meget at sige til, idet boligforliget dannede den egentlige baggrund for det efterfølgende forlig om afgifterne og ejendomsskatterne. Men da ikke alle, der deltog i debatten, havde de nødvendige forudsætninger for at kende boligforligets indhold, måtte visse uhyrlige påstande komme frem. Det gælder således ikke mindst hr. Aksel Larsens udtalelser om boligproblemerne, der bevægede sig helt ude på overdrevets yderpunkter og fuldstændig ignorerede en realpolitisk vurdering af boligforliget, en taktik, som han er særdeles kendt med og uddannet i, men som man ærlig talt troede var forladt, da han forlod kommunistpartiet. Jeg skal senere efter nogle bemærkninger om boligspørgsmålets placering i den politiske debat gøre nogle bemærkninger herom.

Det er ofte i denne debat sagt, at regeringen ikke orkede at løse boligproblemet, at den hverken havde vilje eller evne dertil.

Dette postulat vil jeg gerne tage op til nærmere analyse ved indledningen til denne drøftelse, fordi kendsgerningerne viser noget andet, og fordi jeg vil advare imod, at nogen nu forsøger at slå sig til ridder på, at det var dem, der fik sat fart i tingene og dermed ordnede sagerne. Det er ikke socialdemokratiet, som har modsat sig, at problemerne på boligområdet blev løst.

I den debat, der fandt sted om lejeloven den 9. marts 1965, foreslog jeg på mit partis vegne nedsat et parlamentarisk udvalg, som på grundlag af de mange betænkninger om boligproblemerne skulle forsøge at nå frem til en politisk løsning på bred basis, et forslag, som blev accepteret og indgik i forårets forlig. Heri lå naturligvis et tilsagn, som vi hele tiden har vedstået — således som socialdemokratiet altid har holdt indgåede aftaler.

Men længe før den tid, allerede i 1954-55, fremsatte socialdemokratiet imidlertid tilbud om en huslejeregulering i forbindelse med den boligstøttelovgivning, der dengang blev gennemført af socialdemokratiet, det konservative folkeparti, det radikale venstre og Thorkil Kristensen. Tilbuddet blev dog ikke modtaget, og senere fremsatte antydninger om ønskeligheden af, at boligproblemerne blev løst, forblev ubesvaret.

Går vi tilbage til de senere års boligdebatter, findes der også her klare tilkendegivelser fra vor side om ønskeligheden af, at boligproblemet løses. Jeg kan således henvise til den tale, jeg holdt den 25. januar 1962, og hvori jeg sagde, at bestræbelserne for en gradvis udligning ikke bør vente længere end nødvendigt, særligt ikke hvis den virkelig er i stand til at lette trykket på boligmarkedet, og endnu mindre såfremt den kan åbne politisk mulighed for visse forbedringer i boligloven, der tilgodeser de mindrebemidlede og mindstbemidlede. Jeg sluttede med at sige, at kommunalbestyrelser landet over ville hilse et politisk forlig på boligpolitikens område med tilfredshed.

I senere debatter har jeg gentaget dette tilbud, dog uden held før foråret 1965 — selv om jeg måske lige skal minde om, at det var nær ved at lykkes før jul 1963. Et i boligudvalget så godt som aftalt forlig blev imidlertid forhindret, angiveligt fordi man vidste, at der skulle være folketingsvalg i